

La bellesa de la pell

Que la pell no és una mera coberta mecànica del cos, és una noció que ha passat ja a ésser vulgar. Ben al contrari, la pell està constituïda per cèl·lules que es banyen en els mateixos líquids humorals que les que formen els òrgans interns, i, igual que elles, subjectes a tots els canvis que hi puguin imprimir els generadors d'aquests líquids, de forma especial les glàndules endocrines.

Per això la pell, lluny d'ésser una coberta mecànica i passiva és un dels teixits on es manté més intensa la lluita per la vida —la vida cel·lular— atès que està subjecte ensems als atacs del món intern i l'extern. Copsa totes les energies vitalitzadores d'ambdós medis, però també directament tots els atacs.

La salut de la pell i per tant la seva bellesa, serà doncs, exponent de l'equilibri vital d'aquests factors. Però àdhuc dins l'equilibri, la pell tindrà més o menys bellesa segons les proporcions en que juguïn els mateixos.

A les pàgines d'Higia han sortit sovint treballs destinats a mostrar l'acció dels elements externs (neteja, sol, radiacions, tractaments cosmètics, etc.), els quals manegen, ja amb seny, moltes persones curoses de llur físic.

Dels elements interns se n'ha parlat poc, potser per la innegable dificultat de manejar-los, malgrat que la seva influència és transcendental. Demés perquè ha de manejar-los el metge exclusivament, quan es tracta de corregir defectes funcionals o orgànics. Amb tot, la divulgació d'algunes nocions, la creiem necessària, perquè serveixi d'orientació, especialment a les dones curoses del seu cutis, entestades a millorar-lo amb mitjans de tocador no apropiats, i que per no ésser-ho, fracassen sempre.

La pell és, com ha dit Guillaume, el mirall on venen reflectides totes les modificacions dels humors, des de l'ambigua «debilitat general», a les lesions concretes del mixedema, per ex. A la pell vénen reflectides, no solament les malalties humorals, sinó també el «quantum» funcional dels generadors dels humors, les glàndules endocrines com capdavanteres.

Es a dir, que la bellesa de la pell està lligada no solament a la salut de les glàndules endocrines, sinó també a la seva capacitat funcional.

Ens explicarem: Cada glàndula segrega sempre unes menes d'humors: els ovaris fabricaran sempre ovarina, i les suprarrenals, adrenalina. Però dintre mateix de l'estat de salut, no sols en cada individu sinó en cada edat o circumstància del mateix individu en segreguen quantitats diferents, entre límits estrets, la qual cosa modifica la secreció total del sistema de totes les glàndules. Heus aquí una faceta de la personalitat de cadascú. I heus aquí també com un detall de la personalitat física, com és l'aspecte de la pell, estarà lligat a aquell concert de secrecions, informadores fonamentals dels humors. Si a l'afirmació de Guillaume afegim ara, que amb la pell comprenem també les seves dependències (ungles, pel, glàndules exocrines cutànies, etc.), podrem aventurar-nos a una interpretació biològica de la bellesa del cutis com simple derivat de la modalitat funcional del sistema endocrí.

○ O dit amb altres paraules: quan el funcionament de les glàndules de secreció interna (especialment gonades, tiroide, hipòfisi, suprarrenals i fetge) és correcte —condició **sine qua non** per a la normalitat dels humors— la pell té allò que necessita per a la seva constitució i les seves funcions. La pell i les seves dependències, reflexen normalitat i, per consegüent, bellesa. Però és que el concert endocrí de totes les glàndules, pot acostar-se més o menys a la perfecció, dintre mateix de la normalitat. I aleshores la bellesa de la pell va aparellada a aquella perfecció.

Breu: la bellesa de la pell i dependències, assolirà la seva mes alta expressió, en les formes més elevades del biotipus humà, informades per un equilibrat i potent sistema humoral. El gruix, la finor, el color, les diferències segons el paratge del cos, l'«expressió» de pell i dependències, són traducció directa